

Boekbeschrijving

In de chaos van het bestaan is er slecht één nodig die het tij kan keren. Eén die het pad kan en mag bewandelen. Toch zullen er velen zijn die dit ten koste van alles willen voorkomen.

De 28 jaar oude Salomé Templer weet zich nauwelijks staande te houden als haar gehele leven op de kop wordt gezet, nadat ze ineens een stem hoort.

Een stem die niemand anders hoort.

Ervaringen uit haar tienertijd zorgen ervoor dat ze in eerste instantie weigert te reageren.

Echter de vreemde dromen, de verbijsterende visioenen putten de jonge vrouw uit. Voordat ze het weet speelt ze een hoofdrol in een wereld waarin ze eerder nooit wilde geloven.

Voorwoord

De beleving van het geloof is even persoonlijk als de stille dialoog die plaats vindt tussen Schepper en geschapene.

In zwijgzame gedachten, emotie of een gepeveld gebed.

Ze is puur en onaantastbaar voor en door aardse dwang, macht of hebzucht. Geen ander die bepaalt wat regel is, wat waarheid is.

Het is Hij en jij... Zij en jij... .. en jij...

Bedankt voor de inspiratie.

Gevangen tussen Licht en Duïsternis.

Ik ben wie ik ben

Geschreven door Dawn Avalon

Eerste uitgave 2011

ISBN-10 : 1447840968

ISBN-13 : 978-1447840961

Derde uitgave 2024

ISBN

Alle rechten voorbehouden aan Dawn Avalon.

© Dawn Avalon

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

Ik kan het onderdrukken, maar er is een angst waarneembaar in de dieptes van mijn hart. Een angst voor mijzelf, de mensen, de wereld. Kan ikzelf de juiste keuzes blijven maken... Of geef ik toe en steek gillend mijn kop in het zand... Hopende dat een keuze gemaakt vanuit die angst uiteindelijk toch de juiste blijkt te zijn. Maar is het dat ooit? Een angstkeuze is een vluchtkeuze... Ik wil niet langer op de vlucht slaan. Er is woede in mijn hart, ik kan wel gillen. Hoe durf je! En dan een lelijk vloekwoord erbij om extra indruk te maken... Wat voor zin heeft het... De mens stelt teleur. Ik stel teleur... Doe toch iets... Ik wil niet langer alleen dingen zien... aanvoelen, verwachten... Help me... Met gesloten ogen wachten in stilte... Altijd weer die stilte. Aan wie vraag ik dit? De hel die mensen voor elkaar creëren doet me afvragen of er überhaupt wel iemand is die het interesseert... Hoeveel duidelijker het de laatste tijd ook wordt dat er meer is tussen hemel en aarde dan slechts stof... Heb ik niet het idee dat ik vrijuit praten kan... Zelfs in het zogenaamd vrije land waarin ik woon, is het bijna even lasterlijk om 'ergens' in te geloven, als het is om 'nergens' in te geloven... Rechtsstaat en Religie dat gescheiden dient te zijn... Maar toch op de één of andere manier verweven raakt met elkaar. En waarom, omdat de één harder kan schreeuwen dan de ander? Meer passie heeft? Agressiever is? Haat dat haat aantrekt en elkaar versterkt. Kan ik enkel machteloos toekijken en me afvragen of de vrijheden die de generatie van mijn grootmoeder heeft bevochten toch weer verloren gaat... De dingen die ik zie... Of beter gezegd te zien krijg... Het heeft weinig met de toekomst te maken, maar met het nu. Nu, vandaag, op dit moment doet iemand een ander leed aan. Hier in deze 21^e eeuw. Nu, op dit moment rebelleert de aarde met haar eigen geweld... Wat heeft het voor zin om te dromen van de

tranen van morgen, of een week van nu... Als ik vandaag al nauwelijks kan verdragen... Of moet ik alles opschrijven... Een dagboek? Wereldkundig maken wat de 'stem' mij vertelde en wat de dromen mij lieten zien. Nee, dat is te direct... te persoonlijk... te dichtbij... Het heeft te veel gevolgen... en waarschijnlijk niet de juiste... Want confronteer de schreeuwer met zijn ongelijk en hij staat klaar om jouw fluisteringen te smoren... Wat heeft het voor zin? Er is toch niemand die mij...wil horen?

Tweeënhalf millennia later en nog veertig dagen te gaan. Aangezien tijd geen aspect was in 'hun' wereld, was het voor hen curieus te bemerken dat hij in 'haar' wereld wel degelijk van belang was. Zoals ze toen ook deden, altijd deden, aanschouwden ze slechts hoe de wereld van eeuw tot eeuw veranderde, maar zich zeker niet altijd verbeterde. De persoonlijke 'ik' van de mens was fragiel, kwetsbaar. Een nieuwe vertelling van het eerste verhaal was wellicht noodzakelijker dan ooit. Niettemin was het anders deze keer. De wereld was anders, zakelijker, onverschilliger, onbewuster. Al waren er mensen die open stonden voor het niet alledaagse, voor het 'bovennatuurlijke'. Eén van hen, een jonge vrouw die de oude naam Salomé droeg, lag onbewust van haar komende toekomst in haar tweepersoonsbed te slapen. En hoewel ze zich al enige tijd had afgesloten voor haar gave, was het met haar dat ze contact wilden leggen. Onzichtbaar nabij openden ze de subtiele wand die de beide werelden van elkaar scheidde. Een onderlinge blik tussen de twee afgevaardigden, een knik waarop één van hen zijn hand een tien centimeter boven haar hoofd hield. Het begon....

...Haar tenen deden pijn. De jonge vrouw keek omlaag naar de houten sandalen aan haar voeten. De lederen bindsels om haar enkels striemden in haar huid. Het jeukte zelfs een beetje. Niettemin, als zij ze losser maakte, bleven de schoenen niet zitten en liep ze telkens naast de dunne zolen. Het was niet anders. De bodem onder haar voeten was hard en droog. Bij iedere stap die ze zelf of de persoon voor haar nam, stootte het

rode stof tot haar knieën omhoog. Boven haar hoofd brandde de zon, zelfs dwars door de linnen doek die ze ter bescherming over haar blonde haren droeg. Het lange witte linnen kleed dat ze droeg, was gelukkig luchtig genoeg om de warmte te kunnen verdragen. Al verlangde ze al tijden naar een afkoelend bad in één of andere poel. Een herhaalde blik door de omgeving; alsof ze deze keer iets anders zou ontdekken dan de droge vlakte aan de ene kant en de scherpe rode bergen aan de andere kant. Het enige zichtbare blauw waarnaar ze zo verlangde, was de uitgestrekte hemel boven haar hoofd. Het dier naast haar knorde even naar diens moeder, die iets verderop in de lange rij voorwaarts sjokte. Evenals zijzelf was ze zwaar beladen met de laatste bezittingen die haar eigenaar nog bezat. Salomé streelde het ruim 2 meter hoge en zo'n 150 kg zware dier enkele seconden langs de hals. Het had twee horens zoals een giraffe en een evenzo gevlekte huid. "Rustig maar," sprak ze zacht. Haar ogen gleden langs de jonge Camelops Hesternus de karavaan over. Door de jaren heen had het groepje reizigers zich verdubbeld en weer gehalveerd. Soms was het de beslissing geweest van de vertrekkende groep zelf. Een enkele keer wees de stamvader een familiegroep aan en vertelde hen dat ze een eigen clan moesten vormen. Vaak gebeurde dit als ze een stuk grond tegenkwamen, waar men toegang had tot vers drinkwater. Salomé herinnerde zich het laatste gezin dat zich met tegenzin had overgegeven aan de wens van de zeventig jaar oude man. En ze herinnerde zich de middelste zoon van diezelfde familie. Zijn glimlach had altijd vlinders in haar buik veroorzaakt. Echter op het moment dat het erop aankwam, had hij niet haar maar een oudere nicht tot echtgenote geclaimd. Honderden steelse blikken, dagdromen en stiekeme aanrakingen hadden al met al niets voorgesteld. De pijn ervan leek nog immer haar hart samen te knijpen. Ze zuchtte. Geen

van de mannen die over was gebleven, kon haar interesse opwekken. *Ik ben gedoemd om oud en eenzaam te sterven... Of om uiteindelijk toch uitgehuwelijkt te worden aan één van de echtgenoten van mijn zusters. Esther haar man heeft al twee vrouwen. En Ada's man al drie. Ik zou kunnen bidden om een wonder, maar vader zegt dat God vrouwen niet hoort. Een vrouw hoort enkel te doen wat een man van haar verlangt. In eerste instantie moet ik mijn vader gehoorzamen. En daarna mijn echtgenoot. Gehoorzamen... Ah... Het zou een stuk makkelijker zijn om ze te eerbiedigen, als ze niet zo vreselijk dom waren!* Ze keek nogmaals langs de inmiddels zeven families. De stamvader was de oudste broer van haar vader die zelf de vijfde broer was van twaalf. De stamvader had negen zonen en vijf dochters allen gehuwd met kinderen. Haar vader had vijf zonen en drie dochters, waarvan zij nog als enige ongehuwd was. Drie van de families hadden noch onderlinge familiebanden met elkaar, noch met de stamvader. De meeste huwelijken vonden dan ook tussen de families plaats waarbij er geen onderlinge bloedband was. Een enkele uitzondering daargelaten. Zo was haar eigen broer, Mattheus getrouwd met een volle nicht. *Het enige waar mijn oudste oom op gefocust lijkt, is de clan te... beheersen. Toen ik werd geboren was mijn familie reeds onderweg... Hoeveel jaren moeten we dit nog volhouden? Teken van uitputting waren zichtbaar in zowel dier als mens. Hoe lang nog?*

"Wanneer houden we eindelijk halt," mopperde ze voor zich uit. Een boze frons teweegbrengend bij de vrouw, een nicht aan haar moeders kant, naast haar. "Sst," siste ze. "Pas maar op dat de stamvader je niet hoort. Of nog erger, één van zijn opvolgers."

"Laat ze mij maar horen. Ik ben niet de enige die moe is... Bovendien heeft niemand er wat aan als we hier in dit niemandsland creperen."

"De stamvader zegt dat het nog niet onze tijd is om het nieuwe land te vinden... Heb je dan geen vertrouwen in hem?" sprak nicht Judith met gedempte stem.

"Vertrouwen? Zie je die struik daar?" en ze wees naar het bosje waarin iets verstrikt leek te zitten. "Drie weken geleden heb ik daar met mijn haren in vastgezeten toen één van de kleintjes erin wilde wegkruipen. Zoals je kunt zien hangen mijn haren er nog altijd in."

"Wil je beweren dat we een rondje aan het lopen zijn."

"Hoe verklaar je dan dat we datzelfde bosje weer tegenkomen?"

"Maar dat is laster wat je nu allemaal uitkraamt... Ik zal het mijn vader moeten vertellen, nicht Salomé." Nog vóór Salomé haar kon tegenhouden, ijlde de nicht bij haar vandaan. *Prima... Laat haar dan maar zeggen wat we allemaal al weten.*

De dag was alweer bijna verstreken en er was nog niemand bij haar gekomen. Nog even en ze maakten zich op voor de nacht. Boven haar verschenen de drie nu nog nauwelijks zichtbare manen in drie verschillende fases. De schaduw van de andere planeten voorkwam dat ze allen volledig te zien waren. Tenten werden opgezet en tijdelijke omheiningen geplaatst. Salomé leidde het groepje vee - kleine melk en wol gevende beesten zonder horens - van haar ouders en haar eigen dier naar het stroompje en liet ze drinken. Ondanks dat niets erop wees dat er iets ging gebeuren, groeide de onrust in haar. *Of heeft Judith zich bedacht? En heeft ze niets aan haar vader verteld? Oh, daar is mijn vader. Hoe kijkt hij? Is hij boos op me?*

"Vader? De geischa's hebben nog niet voldoende kunnen drinken, wilt u ze nu alweer binnen halen?"

"Joki zal van nu af aan de geischa's hoeden," liet hij haar wat nors weten. Salomé keek naar de tiener die nu vanachter hem weg stapte. Hij keek er wat ongemakkelijk bij, zag ze.

“Waarom?”

“Stel geen vragen, dochter... Volg me.” Alsof ze het offer was dat naar de slachtbank geleid werd, volgde ze de oudere man naar de grootste en mooiste tent. *Hij brengt me naar onze stamvader. Judith heeft het haar vader dan toch verteld.* Nog bij het naar binnen gaan, strekte ze haar rug en ademde ze diep in en uit. De zeven oudsten en hun oudste zonen hadden zich in het midden van de tent verzameld. De uitdrukking op hun gezichten streng en onvermurwbaar. Haar hart begon zwaarder te kloppen. *Ik ben niet bang.* Haar vader duwde haar in de richting van de stamvader, tot ze recht voor hem stond. Van dichtbij zag hij er nog ouder uit, vond ze.

“Er is mij ten ore gekomen dat je twijfelt aan de juistheid van mijn beslissingen... En dat je denkt dat ik onze families maar in rondjes door deze dorre streek laat lopen... Wat heb je daarop te zeggen?” De stem van de oudste man klonk wat gelaten, niettemin keken zijn donkere ogen haar scherp aan. Ineens stelde ze zich voor hoe hij er veertig jaar geleden had uitgezien, zijn nu witte haren en baard nog vol en donker van kleur. Een stem had tegen hem gesproken en had hem verteld dat hij zijn familie moest meenemen naar een betere plek. Vreemde indringers zouden komen en het land waar ze woonden voor langere tijd overheersen. Een ieder die bleef, restte slechts een toekomst als slaaf.

“Vanmiddag liepen we langs een struik die ik enkele weken geleden ook al heb gezien,” wist ze ondanks haar zenuwen luid en duidelijk over haar lippen te krijgen.

“Weet je dat wel zeker?” wilde één van haar neven weten. Ze knikte. “Mijn eigen haren hangen nog in de takken... Het is dezelfde struik.” Onrustig gemompel bij de mannen. De stamvader beet op zijn lip, zag ze.

"Het is Gods wens geweest dat hij mij dezelfde weg liet kiezen. Over het waarom kan ook ik slechts gissen, daar Gods wegen ondoorgrondelijk zijn vanuit het geringe zicht waarin wij het leven bekijken... Door te twijfelen aan mij, twijfel je aan Gods bedoelingen met ons."

"Lastering," hoorde ze ineens één van haar ooms roepen.

"Blasfemie," voegde zijn zoon eraan toe.

"Ja," klonken nu meerdere stemmen. "Blasfemie."

Hoe kan ik lasteren waarin ik niet eens geloof? Wat een overdreven reactie. Ze beet haar kaken op elkaar, balde haar vuisten. Nu volgde de straf. *Wat hebben ze bedacht? Dit is tenslotte niet de eerste keer dat ik hier sta... En al die eerdere keren werd ik ook niet geloofd. En al helemaal niet toen ik vertelde dat een engel tegen mij had gesproken,* herinnerde ze zich eveneens het verdriet dat ze had gevoeld. Voor dat voorval had ze stokslagen gekregen. *Wat is mijn straf nu?*

"Het is voor ons niet eenvoudig geweest om tot deze beslissing te komen," begon de stamvader te vertellen. "Maar jouw aanwezigheid is als een gif in deze familie," - De jonge vrouw voelde het bloed uit haar wangen wegtrekken. - "Te vaak moeten wij samenkomen om over jou te oordelen... Daarom, in het belang van ons allen kunnen wij dit keer niet anders beslissen dan dat jij verbannen wordt... Vertrek nu."

Ze bewoog niet. Salomé staaarde naar hem. Ongeloof had zich meester van haar gemaakt en haar spieren verlamd. Ze wilde iets zeggen, maar kon haar lippen niet van elkaar af krijgen. Heel langzaam haalde ze adem, steeds een beetje dieper. Haar ogen brandden, toch dorstte ze niet te knippen. Eindelijk slaagde ze erin haar hoofd te draaien naar waar haar vader stond. Wat las ze in zijn ogen? Ze herkende de uitdrukking niet. *Zeg iets. Zeg iets!* schreeuwde ze in gedachten tegen hem. Haar vader zei niets. "Ik ben uw kind. Ik ben uw dochter... Wilt u-"

"Je bent níet langer mijn kind!" onderbrak de man haar ineens fel. Haar lichaam schokte. "Geen kind van mij is zo verdorven als jij met je leugens en ophitsende woorden," sprak hij de woorden alsof hij haar geselde. "Ik heb het vanwege je moeder niet willen inzien... Maar jij bent de verzoeker in ons midden."

Ze kon niet spreken. Ze kon enkel haar vader aanstaren, verdoofd, verslagen. Slechts met kleine teugjes wist ze te ademen, haar hart bonkend in haar maag.

"Ga weg," klonk ineens de stem van een oom. Het voelde als een nieuwe slag en ze kromp dusdanig ineen. "Ga," klonk het weer. Plots een duw. *Niet doen!* Nog één. Ze stapte naar achteren om haar evenwicht te bewaren. Weer een duw. *Alsjeblieft.* Ze werd nu zelfs de tent uitgedreven. *Nee, nee, nee... Dit gebeurt niet. Dit is niet echt. Ik kan toch niet...* "Ga weg!" klonken meerdere stemmen. Iets hards raakte haar borst. *Au, wat was dat?* Iemand had een steen gegooid?! Realiseerde ze zich toen ze de steen voor zich op de grond zag liggen. En weer. *Au!* Steeds meer tranen welden in haar ogen op. Dit was haar familie!

"Ga weg!" schreeuwden ze naar haar. Hoe konden ze dit doen? *Ik ben niet slecht!* *Au.* Een steen raakte hard haar schouder. Vertwijfeld keek de jonge vrouw om zich heen. Was er dan niemand die het voor haar wilde opnemen? Waar waren haar broers en zussen? *Houdt er dan niemand van mij? Moeder?* Haar oudste broer hield haar schreiende moeder in bedwang... Of leek dat maar zo? En keek ze in werkelijkheid gewoon toe hoe zij, het jongste kind, werd verdreven? "Alsjeblieft, stuur me niet weg," smeekte ze. Verbanning betekende de dood. "Was het dan niet meer een leugen geweest als ik had gezwegen?"

"Zwijg nu vrouw, en verwar ons niet langer met jouw gladde woorden!" bulderde de stem van de stamvader over de joelende familieleden. "Vertrek... Of ik laat je stenigen."

Een laatste blik. *Vader... Moeder.* Toen draaide ze zich abrupt om en rende langs het stroompje de heuvel af. Haar camelops hesternus zou haar volgen, wist ze. Of dit haar familie nu aanstond of niet. "Houdt dat beest tegen!" hoorde ze haar vader schreeuwen. *Blijf rennen! Bhadou volgt me wel... Ik zorg voor haar, voed haar, vertroetel haar... Ze loopt al naast me... Braaf dier.* "Kom maar, Bhadou," sprak ze zacht. Salomé maakte het teken en het dier zakte door haar poten. Vlug, voordat één van haar ooms of neven haar ervan kon weerhouden, vluchtte ze weg. Achter haar schreeuwende stemmen, onrust. Maar het was te laat. Zij waren te laat. *Ik ben...weg.*

Alsof ze de afgelopen uren in een waas had geleefd, realiseerde ze zich ineens dat ze naast haar dier liep, haar vingers verstrengeld in de leidsels. De ene voet na de andere, voorwaarts. Hoelang had ze al gelopen? Uren? Sinds wanneer was ze afgestegen. Ze stopte een ogenblik, haar blik mistroostig langs de kale omgeving. Tranen vertroebelden haar zicht, maar geen ervan verliet haar ogen; ondanks de verkrampende brok in haar keel. Een klein klikje met haar tong en de tocht werd hervat. Misschien moest ze weer op Bhadou's rug gaan zitten... Al wilde ze haar ook weer niet te veel uitputten. Bhadou was immers nog niet geheel volwassen.

De avond viel en de zinderende hitte van overdag verdween even snel als de sterren boven haar hoofd verschenen. Een rilling doortrok haar lichaam. Nog even en het was nog nauwelijks enkele graden boven nul. De doek die haar overdag tegen de zon beschermde, trok ze steeds stijver over haar schouders. *Misschien moet ik wachten en rusten... Bhadou zal ook vermoeid zijn... Ik heb dorst. Nee, niet aan denken... Bhadou kan water ruiken, zij leidt mij wel naar water. Ik ga dood, nietwaar?* Ze was weer gestopt met lopen, zonder dat ze dit zelf beseftte. De plotselinge gewaarwording dat haar voeten niet langer

bewogen, schokte haar. Een blik opzij. Haar dier was gaan liggen. *Goed dan... We houden rust.* Salomé kroop tegen de camelops hesternus aan en legde haar hoofd op diens buik. "We zullen even rusten, Bhadou... Maar daarna moeten we op zoek naar water." *Ik heb zo'n dorst.* Gluren langs half gesloten ogen naar de wijde hemel boven haar hoofd. *Ze hebben me verstoten... Waarom toch? Waarom zie ik dingen die de andere vrouwen niet zien? Waarom laten zij zich zo gedwee de wet voorschrijven? Waarom ben ik altijd al zo opstandig geweest? Zo rebels. Of ben ik gewoon mijzelf en laat ik mij niet vervormen naar hun wens? Moeder... O moeder, denkt u vanavond ook aan mij? Nee, ik huil niet. Ik huil niet!*

Achter de maan was een andere planeet zichtbaar. Ze had vader er eens met de stamvader over horen praten. De mensen op die planeet waren technologisch gezien veel verder dan zij. Ze vlogen zelfs in zelfgebouwde machines door de lucht. Het was voor hen dat haar familie al jaren op de vlucht was. "Waarom vluchtten we van hen? Ik kan niet geloven dat technologie werkelijk slecht is... Onze eigen koning wil een verbond met hen aangaan... Hè, wat is dat?" Een trilling in de lucht, als water dat langs de sterren stroomde. *Wat is dat?* Toen een spontane verstarring. Haar adem ingehouden, haar ogen wijd opengesperd, niet gelovend wat ze zag. De lucht zelf leek ineens open te breken! Helder wit licht, als een bevroren bliksem. *Wat gebeurt er? Wat gebeurt er! De hemel breekt open? Er komt iets door de scheur. Een gedaante? Neeh!* Didi... Didi... Didi... Steeds meer drong het eentonige, irritante geluid tot haar bewustzijn door. *Wat is dat? Verdorie... Laat me...slapen?*

... Ze ademde diep uit en opende haar ogen. *Designbehang?* Ze deed haar ogen weer dicht. Een zucht. Haar ademhaling

versnelde zich iets. *Het was een droom*, realiseerde ze zich. *Het was enkel een droom*. Langzaam draaide ze zich om en aanschouwde haar slaapkamer. *Jemig. Het was alsof ik daar werkelijk was. Ik heb zelfs werkelijk dorst*. Ze likte even met haar tong over haar droge lippen. *Bah, m'n tong lijkt wel een uitgedroogde zeem*. Zij het met enige tegenzin gooide ze haar voeten over de rand van het bed. *Wat een rot droom*, dacht ze en stond op. *Nu snel wassen, tandenpoetsen en aankleden*.

Een uur later proppte ze het laatste stuk brood in haar mond terwijl de lift haar vanaf de 12^e verdieping naar de begane grond bracht. Even wierp ze een blik op de grote tas waarin haar badkleding en handdoeken zaten. Gelukkig had ze die de vorige avond al klaargelegd zodat ze nu niet hoefde te twijfelen of alles er wel in zat. Ineens vernam ze een trilling in de binnenzak van haar spijkerjackje. *M'n mobiel. "Salomé."*

"Waar ben je?" klonk de stem van Bonica Seymore. De jonge vrouw was haar beste vriendin sinds de kleuterschool.

"In de lift... Ik ben zo bij m'n wagen... En jij?"

"Al in mijn wagen... Ik zie je over een uur bij het strand."

"Tot straks!" Salomé stopte haar mobieltje weer in haar binnenzak, zich verheugend op de ontmoeting met de andere vrouw. Bonica woonde zo'n twee uur rijden, grotendeels door de vele files, bij haar vandaan. Het strand was al jaren dé ontmoetingsplek, aangezien ze er beiden een uur over deden hem te bereiken. Eenmaal buiten keek ze even op naar de blauwe lucht. *Zou grappig zijn als de hemel nu werkelijk openbrak*, dacht ze en stapte in haar wagen. Zich er niet van bewust dat iemand, een man, zijn gezicht verborgen in de schaduw van de capuchon van zijn lange beige jas, haar vanaf een klein afstandje aanschouwde.

Een klein uur later volgde een innige omhelzing tussen de twee vriendinnen waarbij de zachte wangen tegen elkaar aan werden gevlijd. "Je ziet er moe uit," concludeerde Bonica terwijl haar ogen scherp langs Salomé 's gelaat gleden. De abrikoosroze teint van haar vriendin was wat bleek, vond ze. "Ik slaap de laatste tijd niet zo goed... Rare dromen..." "Oh... Je bedoelt net als toen?" Hun ogen ontmoetten elkaar, en even was Salomé weer de onzekere tiener die ze ruim tien jaar geleden was geweest. Ze waren niet veel veranderd, realiseerde ze zich ineens. Beiden hadden ze nog altijd lange haren tot ver over hun schouders, de één zwart fijn krullend, de ander golvend boterblond. Ze waren nog altijd even groot, en hadden, net als toen, ook nog altijd dezelfde kleding en schoenmaat. "Dat is lang geleden... Ik heb het er liever niet over... Als je het niet erg vindt." De ander trok even haar schouders op. "Wat jij wilt... Zullen we daar bij die duinen gaan zitten?" Salomé volgde haar blik een eindje het strand op. "Het is wel vrij afgelegen..." uitte ze voorzichtig haar twijfels. "Binnen een paar uur is het hier smoordruk... We kunnen ook vlak aan het water gaan liggen... Maar je weet wat er dan gebeurt." Salomé knikte. Elke loslopende man zag het als een uitnodiging om even een 'gesprekje' aan te knopen. "Je hebt gelijk... We leggen daar onze spullen neer."

Nadat ze samen het stranddeken hadden uitgespreid, hun handdoeken hadden neergelegd, hulden ze zich razendsnel en ongezien in hun bikini's.

"Hoe gaat het verder met je?" wilde Bonica van haar weten en nam ook op de handdoek plaats. Ondertussen smeerde ze zorgvuldig haar lichaam in met zonnecrème, geschikt voor haar warm, roodbruine huid, die deed denken aan een samensmelting van rode eik, pyroop en gebrande sienna.

"Prima... En jij? Hebben jullie nog last van de crisis?" vroeg Salomé, onderwijl ze zichzelf met een sterkere factor insmeerde.

"Neuh... De overheid subsidieert ons..." Bonica studeerde geologie bij één van de meest gerenommeerde wetenschappers van de 21e eeuw. Salomé zag de uitdrukking van haar vriendin veranderen. "Maar?" vroeg ze dan ook. Een korte glimlach.

"Niets... Werkelijk," zei ze gauw toen ze zag dat Salomé haar niet geloofde. "Eerlijk gezegd, mag ik er niet over praten."

"Prima, dan dring ik niet aan."

"O?"

"Je mag er toch niet over praten?"

"Nou ja... Zo interessant is het ook al weer niet... Ik ga een proefschrift schrijven over het afnemen van het magnetische veld van de aarde."

"Je bedoelt dat ding dat veroorzaakt wordt door onze aardkern en ons beschermt tegen eh...?"

"De straling van de zonnewind," vulde haar vriendin voor haar aan. "Juist... Zo, een proefschrift... Wauw... Waarom mag je daar niet over praten dan?"

"Professor Aberdeen en ik denken dat het afnemen ervan veel sneller gaat dan tot nu toe wordt aangenomen."

"Oh... Waarom?"

"Dat weten we nog niet... Maar hij denkt dat het de vele aardbevingen en vloedgolven van de laatste decennia verklaart."

"Jakkas... Wanneer denk je hem af te hebben?"

"Over twee jaar moet ik hem af hebben, dan studeer ik doctoraal af."

"Je ouders zullen nu toch wel trots op je zijn."

"Dat zou leuk zijn," klonk de hoon in haar stem door.

"Nog steeds niet?"

Bonica schudde het hoofd. "Ze vinden dat het 'bewijzen' van de ware leeftijd van de aarde en ontstaan ervan tegen 'onze' religie is."

"Maar het één sluit toch het ander niet uit?"

"Ja, dat zeg ik ook... Maar ze willen nog altijd dat ik mijn studie vergeet en huisvrouw wordt... Het liefst vandaag nog."

"Dat meen je niet? Hoe kunnen ze nog steeds zo halsstarrig zijn? Is de hele emancipatie soms aan hen voorbij gegaan?"

"Het heeft in elk geval een generatie overgeslagen... Mijn oma is trouwens ontegenwoordig trots op me."

"Woon je nog altijd bij haar?" Sinds een hevige uiteenzetting met haar ouders over haar keuze om toch te gaan studeren, was Bonica op haar veertiende naar haar grootmoeders huis verhuisd.

"Nee, ze is vorige maand naar het bejaardentehuis vertrokken... Ik woon op het complex van professor Aberdeen... En jij... Jeetje... We hebben elkaar echt al een tijdje niet meer gesproken... Sorry dat ik elke keer zo met mijn neus in de boeken verdwijn."

"Je moet je niet verontschuldigen... Je bent met een belangrijke studie bezig... En ik ben ook trots op je... Ik heb toch gezegd dat we contact houden... Wat er ook gebeurt."

"Ja... Dat hebben we." Vóór Bonica's vlucht naar haar oma hadden ze in dezelfde straat gewoond. Daarna had er letterlijk een stad tussen gelegen.

"Hé, kijk... Er brandt licht in het strandhuis." Salomé volgde haar blik naar de witte villa, zo'n tweehonderd meter verderop gelegen. "Denk je dat er iemand wil gaan wonen?"

"Wil je gaan kijken?"

De jonge vrouw schudde het hoofd. "Nee joh... Zo nieuwsgierig ben ik ook al weer niet... Kom je mee? Dan gaan we zwemmen!" Salomé sprong overeind en haastte zich richting de branding.

"Hé, wacht!" gilte Bonica haar na.

Met haar kin vlak boven de golven gluurde de donkere vrouw nogmaals naar het geheimzinnige gebouw dat na ruim tien jaar weer bewoond leek. "Weet je dat er zo'n honderd meter privé-strand bij dat huis hoort," vertelde ze ineens.

"Honderd?"

"Ja, tot die witte kei... Zie je 'm?" Salomé knikte.

"Kom, laten we een stuk die kant op zwemmen... Of ben je nog niet uitgekeken?"

"Jawel." Bonica haastte zich bij haar. "Het was toch jouw droom dat je ooit in de villa zou wonen? Een prins zou je redden van de donkere machten," sprak ze theatraal. Salomé trok even een gezicht naar haar. "Ik was veertien... Jij hebt me toen overladen met die kasteelromannetjes in die eerste week dat ik bij jou en je oma logeerde... Geen wonder dat ik daarover ging dromen."

"Ze waren van mijn oma... Ik had daar toen ook al het geduld niet voor."

"Voor wat? Romantische ridders en prinsen?"

"Neuh... Onrealistische zaken..."

"Hm... Ik wilde dat ik nog wel durfde te geloven in zelfbewuste, en zelfverzekerde, edelmoedige-" De lucht boven haar hoofd trilde. Ze leek een ogenblik in tijd bevroren, niet ademend, niet bewegend. Tot plotseling een hand op haar schouder haar uit de shock haalde. "Salomé?"

Geschrokken staarde ze in het bezorgde gelaat van haar vriendin. Waarop ze vlug naar de blauwe hemel boven haar hoofd keek. Er was niets te zien. *Ik zag toch net iets? Een trilling? Net als in mijn droom?* "Waar hadden we het over?" vroeg ze.

"Laat maar zitten waar we het net over hadden. Ik wil weten wat jij zag," en Bonica keek omhoog naar de strak blauwe hemel.

"Niets... Blijkbaar..."

"Nee, nu niet meer zo te zien... Maar iets deed je halverwege de zin verstommen... Toe... Waarom vertrouw je me daar niet in..."

We zijn al bijna 25 jaar vriendinnen." Salomé keek de ander aan. Aarzelde. Slechts sporadisch had ze haar beste vriendin verteld over de dingen die ze zag en voelde. En dan vaak alleen omdat Bonica haar erop betrapte dat ze kennis van zaken had over aangelegenheden waarover ze geen kennis kón hebben.

"Ik wil niet alleen die vriendin zijn die dingen ziet... Of voelt... Ik wil dat hele gedoe helemaal niet meer in mijn leven hebben... Jij weet als geen ander wat voor ellende het me heeft gebracht."

"Ja... Maar heb ik je niet altijd geloofd?"

"Daar gaat het niet om... Het klinkt alleen altijd onzinnig op het moment dat ik het hardop uitspreek."

"Je trok helemaal wit weg, dus zo onzinnig kan het niet zijn."

"Goed dan... Ik vertel het al... Vannacht droomde ik dat de lucht openbrak en een heldere gedaante door de breuk stapte..."

"Wauw... Waarom heb ik nooit zulke interessante dromen... En verder?"

"En net leek het alsof de lucht werkelijk trilde en op het punt stond open te breken."

"De lucht trilde?"

"Ja."

"Kan het niet zijn dat het gewoon een weerkaatsing van het water was? Of stofdeeltjes in de lucht?"

"Misschien, wat al niet kan... Ik kreeg er alleen een enorm déjà vu gevoel van."

"Door die droom?" Salomé maakte een bevestigend geluidje.

"Gebeurde er nog meer in die droom? Of?"

"Ik kan het me niet meer herinneren," loog ze en liet zich enkele seconden onder water zakken. Zoals ze gewend was, beantwoordde Bonica haar 'ervaringen' met rationele verklaringen. *Ik moet me niet meer zo laten betrappen.* Ze stak haar hoofd weer boven de golven en glimlachte.

"Je zult gelijk hebben... Het kwam vast door die stofdeeltjes die je noemde... Zullen we ons laten opdrogen... Ik heb honger gekregen."

"Ik ook... Ik heb chips bij me."

"Lekker."

Naast elkaar stapten de vriendinnen het water uit en struinden richting hun handdoeken, zich er niet van bewust dat ze vanuit het strandhuis werden gadegeslagen.

De vriendinnen wilden zich net van hun buik op hun rug draaien, wanneer een abrupte trilling door het zand trok, waarbij het klonk alsof er een dieseltrein op hen af stormde!

Onmiddellijk oogcontact. Wat was dat? Een tweede trilling, dit keer schudden ze zelf mee. "Een aardbeving?"

"Dan moeten we van het strand af," sprak Bonica dringend.

"Denk je dat er een tsunami komt?" Beide vrouwen waren vast gaan staan, hun blik naar de horizon van de zee gericht.

Het water leek tot dusver kalm. "Ik denk dat het wel meevalt...

Dit keer tenminste... Wil je weg? Of blijven we nog even?" vroeg Salomé

"We blijven," besloot de jonge vrouw met haar prachtige, lange zwarte haren en vlijde zich weer op haar handdoek neer. Het trillen was weer gestopt.

Wat een heerlijke dag, dacht Salomé later die avond. Maar ik ben wel gebroken... Niet meer denken... Dan val ik eerder in slaap... Zie ik water? Hè? Er is overal water! Niet weer... Ze voelde zichzelf misselijk worden en deed haar best de gedachten uit haar lijf te bannen. Het is niet echt, probeerde ze zichzelf ineens wijs te maken. Een versnelling van haar hartslag. Inademen, en heel langzaam weer uit. Ik ga slapen... En hopen dat ik niet weer... Niet weer... Bonica is straks doctorandus... Wauw... Goed van haar dat zij haar passie heeft gevolgd... Wist ik maar wat de mijne is... De jonge vrouw viel in slaap, echter wederom ongemerkt bekeken...

"Salomé," klonk het niet veel later. Haar naam werd geuit in een timbre dat haar slapende essentie verwarmde. Een stem die door slechts te spreken, liefkoosde. Dit keer was het slechts een klank in de verte. Een echo als vanuit een droom. Een nieuwe aansporing haar gave te gebruiken om de stille stem te horen. Het veroorzaakte bij haar een zacht gemurmel, een zucht. De geest wilde reageren, maar het lichaam werkte niet mee. De slaap zat te diep. Haar hoofd werd gevuld met onsamenhangende gedachten, die haar terug in de droomwereld trokken. Achter haar gesloten ogen vage beelden van water dat langs de ramen stroomde...

... Ze hoorde het tikken op het schuine dak van haar vrijstaande woning. Het was donker buiten en ze liep wat verder naar voren om te kijken of er al plassen in haar tuin waren ontstaan. Door de stralen water op haar ramen heen, kon ze in eerste instantie weinig herkennen. Tot ineens een abrupte reactie in haar lijf op wat ze zag.

"Mijn hemel," fluisterde ze. Nog even en het water reikte al tot haar achterdeur; terwijl ze een afstap had van twintig centimeter. Ze probeerde verder te kijken dan haar eigen tuin. Naar de straat die ervoor langs liep en de weilanden daar weer achter. Echter... Haar ademhaling stokte. Een kolkend meer! De jonge vrouw staarde naar de regen die stroomde, het water dat stroomde... Nee, raasde, beukte. Oorverdovend. De pas geplante jonge bomen ontworteld. Daar de oude eik brak! Ze verlamde. *Wat moet ik doen? Mijn huis... Het water komt eraan. Ik moet vluchten, weg... Nee, geen tijd meer. Het water komt... Ik moet naar de zolder!* De angstgedachten stopten abrupt want opeens was ze ergens anders. Met een zenuw nog altijd trillend in haar hals, keek ze om zich heen. *Waar ben ik? Het water? Mijn huis? Hè? Ik woon toch 12 hoog? Waar ben ik?* Ineens zag ze drie planeten bewegend rond een vreemde zon. Zijzelf drijvend in de onmetelijkheid van het universum met miljarden sterren die haar omringden. In haar neus de geur van iets te lang gebakken koekjes, de geur van het heelal. Tot ineens dat felle witte licht dat dwars door haar oogleden brandde! *Aah, wat?* In een onwillekeurige reactie kneep ze haar ogen nog stijver dicht om niet verblind te worden. Ze draaide haar hoofd weg en merkte dat de felheid van het licht af nam. Voorzichtig spieken langs kiertjes, ze kon gewoon kijken. *Zand? Vluchtige blikken om zich heen. Waar ben ik? En waarom ben ik hier alleen? Ik begrijp het niet. Waar ben ik toch?* Een immense, droge kille vlakte in het duister van de nacht. Boven haar hoofd duizenden sterren, een volle maan en daar achter het wazige beeld van twee planeten en de sikkel van een tweede maan. De derde hing achter de achterste planeet. *Het is allemaal zo vaag... Wie ben ik? Wat herinner ik me als laatste? Wat heeft me zojuist zo verblind?* Niets in de omgeving verklaarde het felle licht dat zojuist dwars door haar gesloten oogleden had gebrand. *Een gevlekte kameel? Een*

westelijke kameel? ... Ik herinner me haar naam niet meer... Wat is er toch gebeurd? Verdorie lijd ik aan geheugenverlies of zo! Wat is dit voor iets onzinnigs! Kom op nou. Ik... Ik herinner me schreeuwende mensen... Ze waren boos op me... Ik ben weggestuurd... Ben ik weggestuurd? Hemel, dat is vreselijk... Maar ik ervaar er nauwelijks emoties bij... Alsof het allemaal eeuwen geleden is gebeurd... Dat meisje van toen is niet wie ik nu ben... Al voel ik mijzelf wel net zo... Ja... Ik herinner het me weer... De stamvader had ons een rondje door de woestijn laten lopen... Tss... had ie zich maar een routeplanner moeten aanschaffen? Ze voelde zich ineens niet lekker. Routeplanner... Wat een raar woord en toch ook niet... Opnieuw een golf misselijkheid dat haar lichaam overspoelde. Het wegtrekken en terugkomen van het bloed in haar wangen. Plotseling gevolgd door het gevoel te vallen. Ze viel in het luchtledige? Nee! De sterren waren onder haar. Wat? God, help me! Het stopte. Opnieuw in de woestijn? Iets verderop stond Bhadou te drinken. Haar wangen waren nat vernam ze ineens. Gelijktijdig werd ze bevangen door een verterend verdriet. Wat? Niet langer in staat op haar eigen benen te staan, zeeg Salomé door haar knieën.

"Ik zal niet zwijgen," fluisterde ze. "Ik zal niet zwijgen als ik twijfel... Ik zal niet zwichten voor bekrompenheid en zelfzucht van hen die denken beter te zijn dan ik omdat ik een vrouw ben!" schreeuwde ze het laatste uit. "Ik geloof niet! Ik geloof niet! Ik geloof niet...meer in de engel die bij me kwam en tegen me sprak," haar stem brak. "Ik geloof niet meer in jou." De jonge vrouw snikte nu. "Ik ben minder dan de minste geisha in mijn vaders kudde... Ik ben niets... Ik-" Een hand streelde langs haar achterhoofd - Salomé hield haar adem in - en gleed teder langs haar kaaklijn naar voren. Een man wiens gezicht ze niet kon ontdekken, wiens ogen fonkelden als sterren, keek op haar neer. Met zijn stem warm en resonerend, sprak hij tegen haar.

"Je bent de aarde. Je bent het water. Het vuur, het licht. Ik gaf jou alles... Voor mij ben je alles... Ik geloof nog steeds in jou, Salomé."

Echter op het moment dat ze haar mond opende om een respons te geven... *Hij is weg.* Een blik naar Bhadou.

"We moeten verder... Kom." Ze reikte haar hand uit en als vanzelf kwam het dier naar haar toe. "We moeten de bewoonde wereld zien te vinden... Misschien zijn ze op die andere planeet niet alleen technologisch verder ontwikkeld." *Waarschijnlijk had ik net een waanvoorstelling door een zonnesteek... Alleen jammer dat het nu nacht is... Uitdroging dan? Ik heb uren zonder water gelopen... Gelukkig hangen mijn kruiken standaard aan Bhadou's zadel... Alleen jammer dat ze leeg waren. Dat mag me de volgende keer niet weer gebeuren... Ik moet voorbereid zijn... Voorbereid op alles.* Nog een laatste blik naar de maan en de planeten boven haar hoofd, waarop opeens razendsnel het alledaagse bewustzijn tot haar doordrong...

... Opnieuw brandde een fel licht dwars door haar oogleden. Was op één of andere wijze haar slaapkamerlamp soms spontaan aan het doorbranden? Schrik. *Straks heb ik brand!* Het was donker in haar slaapkamer, zag ze toen ze haar ogen opende. *Hè?* Een nieuwe zucht. *Waar kwam dat licht dan net vandaan?* De jonge vrouw kwam half overeind en keek slaperig om zich heen. Nergens brandde een lamp. *Wat is dat toch telkens,* dacht ze en liet zich terug in het kussen zakken. Het duurde maar even of ze was weer volledig onder zeil.

Opstaan was door de nachtelijke onderbrekingen van de afgelopen week een crime. Een bleek gelaat met wallen die 's morgens terugkeek vanuit de spiegel. *Ik ben moe.* Het was bijna een overbodige gedachte. Hoofd onder de kraan, de verkoeling ervan werkte maar even. Bovendien leek het de wallen enkel te

verergeren, wat niet erg bevorderlijk was voor haar zelfbeeld. Voorzichtig bracht ze de speciale crème aan waardoor de verdikking onder haar ogen tenminste iets slonk. Een volgende om haar huid te verzachten. Ze waste haar lichaam, poetste haar tanden, make-up, haren kammen en aankleden.

Wel of geen ontbijt? *Ik heb geen honger.* Koelkast open, dicht. Voorraadladen open, dicht. Kastdeur open, dicht. Ze had geen zin in brood, crackers of pap. Spanning in haar gezicht en armen, misselijk. Was dat haar lichaam dat aangaf voedsel nodig te hebben? Wat wilde het dan? Een blik naar de klok. Ze had nog ruim een half uur om te ontbijten.

Vijf minuten later nam ze een flinke hap van haar broodje pindakaas. Ze had de televisie aangezet om het ochtendnieuws te kunnen volgen. De spanning in haar spieren begon al wat toe te nemen. *Alsjeblieft, laat me niet iets zien wat ik reeds gedroomd heb... Alsjeblieft.* Van de opsomming van ellende herkende ze gelukkig geen enkel voorval, al bevorderde het in geen geval haar humeur. *Is de persoonlijke wereld te groot geworden? De ellende te alom aanwezig? Is het aan mij? Nee, dat kan niet zo zijn... Ik heb de energie niet... Al zie ik het... Al weet ik... Nee... Wat ik droom is niet echt... Het is niet echt... Vanmorgen bewijst genoeg. Het nieuws laat niets van mijn nachtmerries zien. Het was toch toeval... O oh, wat ik me af en toe ook in mijn hoofd haal... Ik kijk teveel tv... Hm, bijna tijd. Bah... Nog even en ik 'mag' weer heen... Kon ik maar thuisblijven. Hoefde ik maar niet naar mijn werk. Ik weet niet hoelang ik dit nog volhoud. Ik wil dit niet. Dit is niet mijn leven... Dit kan niet alles zijn in mijn leven.*

"De onrust groeit in haar," reageerde één van 'hen' op haar gedachten. "Die onrust zit er al een hele tijd... Maar zolang zij zich niet bewust is van haar ware ik... Is zij niet in staat door de poort te gaan."

"Is er nog tijd om haar bewuster te maken?"

"Zelfbewustheid is een optelsom van de ogenschijnlijk onbelangrijke details van het dagse leven. Zoals onbevreesd staan achter persoonlijke keuzes en beslissingen."

"40 dagen zijn misschien niet genoeg om iemands gedachtegang dusdanig te wijzigen dat zij daartoe in staat is... Benodigd zoiets niet een heel mensenleven?"

"Levens... Kom... Ze is al op weg naar haar werk."

Het was rustig op de weg. Verkeerslichten die wonderbaarlijk genoeg allemaal meezaten, zodat ze vroeger dan ooit op het bedrijf verscheen. Een particulier kantoor dat de belastingopgaven controleerde voor een ieder die dit wenste. Het gebouw bestond uit drie verdiepingen verdeeld in drie grote zalen voor de werknemers, zes kleine kantoren en één grote vergaderruimte. De zaal waar zij werkte, had twintig werkplekken in vijf blokken van vier verdeeld. De vier tafels waren dusdanig gevormd dat een grote plant, waarvan enkelen zelfs het plafond raakten, in het midden kon staan. Hoewel alles grotendeels was gedigitaliseerd, stonden er nog altijd grote archiefkasten op de afdelingen. In laden met hangmappen werden de klantgegevens op alfabetische volgorde bewaard. Salomé liep naar de plek waar de sleutel van de kasten normaal gesproken hing, vond echter niets. Vreemd. Geluiden achter haar. Ze draaide zich om. "Ina," groette ze haar vrouwelijke collega. De vrouw was twee hoofden groter dan haarzelf, had een plat, langwerpig gelaat met gitzwart haar en heldere blauwe ogen. Het was alleen jammer dat Ina er net zo vermoeid uitzag als Salomé zich voelde. "Zo te zien was jouw nacht ook te kort," merkte Salomé op. "Ja, ben nog wezen stappen gisteren... Drie uurtjes slaap is écht te kort!" riep ze uit en eindigde met een parelwitte glimlach. "Zocht je de sleutel?" wilde ze vervolgens weten.

"Ja... Heb jij die?"

"Yep... Ik was net van plan alle kasten te openen."

"Mooi... Dan zet ik mijn pc vast aan... Ook een kop koffie?"

"Oh, ja... Met extra suiker alsjeblieft."

"Jo." *Zij is wezen stappen en heeft wallen... Wat heb ik gedaan?*

Niets! Verdorie, waarom en waardoor word ik de laatste week toch steeds gewekt? Of ligt het aan die stomme woestijndroom... Hij is te echt.

Voordat het goed en wel 9 uur was, zaten de meeste collega's met hun neus in het scherm. Van de twintig waren vandaag zestien aanwezig. De rest was of ziek of had verlof. Salomé zat met drie anderen aan het derde blok in de zaal. Wachtend op het systeem gluurde ze heel even naar de vrouw aan haar rechterhand, Natalja Ocean. Iemand die ze bewonderde. Natalja was vijf jaar ouder, had een slank postuur en sluike bruine haar tot haar schouders. Ze had ovaal gelaat, amandelvormige honingbruine ogen. Haar lippen waren vol en ze had een perfect gebit. Haar kledingkeuze was altijd tot in de puntjes verzorgd. Vandaag droeg ze een zandkleurig tuniek met gouden opdruk, een bijpassende shawl losjes over haar schouders gedrapeerd met een eveneens bijbehorende lange rok. *Ik wilde dat ik me zo kon kleden als zij. Naast haar zie ik er waarschijnlijk uit als één of andere boerentrien.* Zelf droeg ze een eenvoudig roze vestje boven een donker lila broek. Het systeem was zover. Ze pakte de opdracht erbij en voerde de gegevens in. "Koffie?" De collega links van haar, Frank Jelting, was vanachter zijn bureau opgestaan. Hij was rond de zestig en iets groter dan zichzelf. Zijn gelaat had de vorm van een omgekeerde driehoek, met kleine, diepliggende ogen onder borstelige wenkbrauwen. Zijn neus was groot met wijde neusgaten. De donkere blonde lokken op zijn hoofd waren met grijs doorweven. Meestal droeg hij een donkere spijkerbroek en een geblokte overhemd.

"Met melk en suiker," antwoordde John Baker, de man droeg, zoals alle dagen, een keurig wit schoon overhemd met dit keer een grijs gilet. Hij zat schuin tegenover haar, achter de plant. Als ze elkaar wilden zien, moesten ze tussen de bladeren door gluren. John was vorig week net veertig geworden. De man had een ovaal gevormd gelaat met ronde ogen en dunne lippen. De kort geknipte bruine lokken krulden iets.

"Voor mij een thee," sprak Natalja met haar warme, donkere stem. Salomé slikte even voordat ze antwoordde.

"Ik ook... Zonder suiker."

De dag kroop. Ze had al een hele stapel met gegevens voorgoed digitaal vastgelegd en nog was er maar een uur verstreken. Werkte ze soms te snel? Voelde het daarom alsof er al een hele dag was verstreken? Het was nog niet eens pauzetijd. *Ik moet even achter de pc weg... Even een excuus verzinnen om te lopen.* Salomé liep naar de postvakken en haalde een nieuwe stapel enveloppen op.

"Zit daar ook een gele enveloppe tussen?" wilde dezelfde collega van vanmorgen, Ina Lanker, ineens weten. Net halverwege het eerste en tweede blok bleef Salomé staan. Terstond werden er vijf paar ogen op haar gericht. Een versnelling van haar hartslag, verwachtte ze soms iets? *Kalmeer*, vermaande ze zichzelf. Het was een lichamelijke reactie ontwikkeld vanuit haar schoolverleden, realiseerde ze zich. Iets wat ze van zichzelf verfoeide. Salomé keek de vrouw met haar korte, gitzwarte haren en heldere blauwe ogen aan. In haar ogen las de jonge vrouw een behoorlijke ongeduld, het maakte haar zenuwachtig. Naast Ina, zittend aan het eerste blok, Eva Green, een vrouw van midden dertig met een peper en zout kleur boblijn. Het kapsel benadrukte haar brede kaaklijn. Vervolgens Tina Townsend, een blonde vrouw van achter in de veertig die haar, door sigaretten verweerd gelaat, met een dikke laag make

up probeerde te verfraaien. Met als laatste, Bart Feelder, een zeer goed uitziende, sinds vorig jaar geïmmigreerde Indonesiër van begin dertig. Hij had een rechthoekig gelaat met prachtige, diepliggende notenbruine ogen. Blok twee leek eveneens een excuus te hebben gevonden om even de ogen van het beeldscherm te halen. Anika Zaaier, een lange, tengere roodharige met een plat, langwerpig gelaat keek eveneens met grote interesse naar de stapel enveloppen in Salomé's handen. Ze had grote, helderblauwe ogen, een kleine neus en brede mond met dunnen lippen. Schuin van haar zat Martha Heather, een jonge vrouw met asblond haar dat tot haar schouders reikte en met een behoorlijk overgewicht, keek al net zo afwachtend toe. Ze was een centimeter of tien kleiner dan Salomé. De derde, van dat blok, was Rob Hautain, een slanke jongen met een langwerpig gezicht en een bos met donkere krullen op het hoofd. Hij trok zich nergens iets van aan en tikte rustig verder. Salomé wist, net als iedereen overigens, dat Rob op mannen viel. "Nee," vertelde Salomé nadat ze de stapel had doorgekeken. Nu ze zo bij blok twee stond, kon ze gelijk naar de zieke Ans Smith, een achtenveertig jaar oude uiterst hartelijke vrouw informeren. Zij en haar gezin waren twintig jaar geleden vanuit India gemigreerd, herinnerde Salomé zich. En vijf jaar geleden, tevens vijf jaar na het overlijden van haar eerste man, was ze hertrouwd met een Amerikaan, oorspronkelijk van Engelse afkomst. "Heeft één van jullie al iets van Ans gehoord?" vroeg ze beurtelings van Anika naar Martha kijkend. Beide vrouwen schudden van nee. "Ik wel," zei Rob en keek van zijn werk op. "Ik heb gisteravond nog een sms ontvangen... Ze is ziek, zwak en misselijk... Het komt er vanonder en boven uitzetten... De dokter denkt aan een buikgriep."

"Dan moet ze in elk geval goed blijven drinken," merkte Salomé op. "Als je weer contact hebt, wens haar dan beterschap van mij."

"Doe ik," en Rob glimlachte even.

"Ben je bezorgd over Ans?" Kippenvel op haar armen, ze negeerde het. Salomé tuurde naar het blad op haar papierdrager. Ze kon met de beste wil van de wereld de hiërogliefen van de klant niet ontcijferen. *Wat staat er toch? Laat ze in hemelsnaam die formulieren met blokletters invullen!*

"Salomé?"

Geschrokken keek ze op. "Zei je iets?" vroeg ze als eerste aan Frank Jelting. Wat verbaasd schudde de man het hoofd.

"Het is hier de laatste tien minuten al doodstil... En dat weet ik heel zeker, want het is hier *nóóit* stil."

"Hé, ik heb de radio nog niet eens aangedaan," reageerde John Baker prompt op de woorden. "Even een muziekje erbij." En hij keek even naar Natalja die haar mondhoeken tot een glimlach trok. "Ik dacht dat iemand mijn naam zei," vertelde Salomé ondertussen aan Frank. De oudere man schudde het hoofd.

"Je zult het je verbeeld hebben," opperde hij en ging verder met zijn werk. *Wie zei dan iets tegen mij?*

"Vast... Ik ben aan pauze toe." Toch ging ze in plaats daarvan eveneens aan het werk. *Ik zal het iets rustiger aan doen...*

Verdorie, ik weet zeker dat ik net mijn naam hoorde zeggen. Een korte blik naar achteren, iedereen was bezig.

Plots trok het bericht op de radio haar aandacht...

"... De plaatselijke bevolking is door de politie en brandweer geëvacueerd. Volgens ooggetuigen zijn hele weilanden, wegen en huizen ondergelopen. Meteoconsult geeft aan voor de komende dagen een even drastische neerslag te verwachten."

Salomé zat als bevroren. *Al weer*, kon ze slechts denken. *Al weer een droom die binnen een week uitkomt.* Toen schudde ze het

hoofd. *Ik maak me zelf nog helemaal gek met dit soort domme gedachten. Alsof ik visioenen krijg. Yeah Right!* Ontkende ze nu haar eigen gedachten van de vorige nacht, en ze voelde iets achter haar borstbeen samenknijpen. *Nee... Ik kan dit niet.* Ze richtte zich op de formulieren voor haar neus en concentreerde zich op het werk. Althans deed een poging daartoe. Het lukte niet. "Ik ga met pauze," zei ze tegen niemand in het bijzonder. Salomé vergrendelde haar computer, pakte haar sleutelpas en verliet de zaal. Nadat de lift haar naar de eerste verdieping had gebracht, dribbelde ze van daar via de brede trap naar de begane vloer waar de ontvangstbalie was.

"Tot straks," riep ze de receptioniste vriendelijk toe.

"Tot straks, Salomé," riep de roodharige vrouw terug.

Op een bankje zo'n vijftig meter van het gebouw, tegenover een prachtige vijver nam ze plaats. In een poging weer te ontspannen, sloot ze haar ogen en ademde de zoetige lucht van de aanwezige lavendelplanten op. *Waarom voel ik me de laatste tijd toch als een antenne die alle signalen die er maar zijn oppikt? Ik dacht dat ik me afgesloten had voor dit alles. Nog even en ik voel andermans emoties weer, net als toen.* Een onverwachte spanningsveld deed haar abrupt haar ogen openen. Het deed haar bijna letterlijk pijn. Drie mannen, alle drie gekleed in een maatpak; donkergrijsmêle met zwart. Met hun ogen achter zwarte zonnebrillen verstopt, liepen op dat moment langs haar. Iets in wat ze uitstraalden, bracht kippenvel over haar hele lijf. Wat haar alertheid spontaan deed toenemen. Tot één van hen, degene met de blonde krullen, zich plotseling naar haar toedraaide. Een seconde maar, waarbij hij in pas met de anderen bleef doorlopen. Nadat de mannen zo'n twintig meter van haar verwijderd waren, blies ze haar ingehouden adem uit. *Jemig, wie waren dat! Ik heb nog nooit zoveel kilte van iemand opgevangen. Jakkas... Bah, ik heb het er zelf helemaal koud van gekregen.* Ze

sloot haar ogen en richtte haar gezicht naar de zon. *Toe zon, maak me weer warm.* Toen ze haar ogen weer opende, zag ze dat een familie eenden dichterbij was gekomen. "Jammer jongens, maar ik heb geen brood meegenomen." Op het moment dat ze het zei, voelde ze ineens haar eigen maag rammelen. *Ook dat nog... En ik moet nog tot vijf uur... Wat zal ik eten? In de kantine is wel iets, maar dan moet ik weer naar binnen.* En daar had ze nu niet bepaald zin in. *Straks maar iets uit de automaat... Ik ren het er vanavond of morgen wel weer af.* Iemand kwam naast haar zitten. Iemand die een warme druk tegen haar aura gaf. De jonge vrouw hield haar adem in. Het was een jongeman. Spijkerbroek en zwarte T-Shirt, zag ze in haar ooghoeken. *Jemig, waarom voel ik hem zo sterk? Moet ik hem nu groeten? Of aankijken? Dat is wel zo beleefd... Nee, ik ken hem niet, strak vindt ie me één of andere troela. Wat doet hij?* De man boog zich iets voorover en haalde een papieren zak met vers gebakken broodjes tevoorschijn uit zijn zwarte rugtas! De heerlijke geur drong genadeloos haar neus en lege maag binnen. Ze begon zelfs al te watertanden! *Niet doen! Dat is niet voor mij!* sprak ze zichzelf ferm toe. Opeens een luide knor! Schrik. Een blik de andere kant uit, net alsof ze het zelf niet had gehoord. Nogmaals! Lang en luid. Het schaamrood steeg naar haar wangen. Nu kon ze het niet langer ontkennen. "Neem me niet kwalijk," zei ze gauw en keek vluchtig naar de man op; schrok. *Wat een knappe man!* Hij keek haar aan, zag ze, met een lach in zijn ogen. Niettemin had zijn verdere uitstraling had iets mysterieus over zich, vond ze. "Waarvoor? Dat je honger hebt?" Op de één of andere manier leek het timbre van zijn stem haar te strelen. Het verwarde haar. "Ik heb nog geen mens ontmoet die zijn maag dusdanig in bedwang heeft dat er geen geluid uitkomt," sprak hij verder. Nog steeds in de war door haar eigen lichamelijke reactie op de

man, slaagde ze er met moeite in haar mondhoeken tot een gesloten glimlach te trekken.

"Gaat het?" vroeg hij en trok een wat bedenkelijk gezicht.

Ze knikte. "Ja," zei ze snel en voelde zichzelf blozen. Opgelaten draaide ze het gezicht van hem weg. *Wat een mooie man*, ging het verwonderd door haar heen. De vreemdeling had een diamantvormig, langwerpige gelaat met sprekende, amandelvormige ogen, hemelsblauw van kleur. In het korte moment dat ze hem had aangekeken, waren haar ook zijn volle, sensuele lippen opgevallen. *Jammer dat hij mij in elk geval nooit aantrekkelijk zal vinden*, ging het somber door haar heen.

"Mag ik je een broodje aanbieden?" bood hij haar ineens aan. Geschrokken keek ze de knappe man aan. Waarom bood hij haar zijn broodjes aan? Was zijn uiterlijk misschien een afleidingsmanoeuvre? Je hoorde de laatste tijd de vreemdste dingen. "Ik wil u uw lunch niet ontnemen," zei ze. *Straks zit er één of andere drugs in*, hoorde ze ineens haar moeders stem in haar hoofd.

"Zoals je wilt... Al heb ik meer dan genoeg." De man bleef vriendelijk. Ze knikte.

"Ik heb nog wat op mijn werk liggen," loog ze half vond ze zelf. *In ieder geval ligt er een koek in de automaat met mijn naam erop*. "Werk je hier in de buurt?" vroeg hij zodat de onsamenhangende dialoog tussen hen beiden bleef voortduren. "Deze week wel, ja," verzon ze een redelijk klinkend antwoord. "Ik word daar neergezet waar ik nodig ben," voegde ze er nog snel aan toe. Zich ondertussen afvragend waarom hij dit van haar wilde weten. "Ah... Een soort manusje van alles?" Wat klonk dat denigrerend. "Nee hoor... Gewoon kantoorwerk, computers en zo."

"O? Ben je werkzaam in de ICT?"

"Nee... Ik moet weer gaan," en ze stond vlug op. "Heb maar een half uur pauze."

"Ja, natuurlijk... Ik vond het gezellig. Misschien tot de volgende keer."

"Wellicht... Daag." *Omdraaien, doorlopen en niet omkijken.*

De man stond op en glimlachte even met gesloten mond.

"Ik heb contact gelegd... Ze staat er niet erg open voor, of wel?"

Iets wat hij jammer vond, daar hij zich zeer tot haar aangetrokken voelde. "Blijf haar volgen," klonk een stem die enkel hij kon horen. "Ze zal je nog nodig hebben."

"Hebben ze haar al ontdekt?"

"Ze hebben haar gezien, maar weten nog niet dat zij het is."

"Heb je dat lekker ding gezien!" Met een rood hoofd van opwinding kwam Anika Zaaier met Martha Heather en Mona Brown in haar kielzog de zaal binnen. Mona, die een jaar ouder was dan Salomé, met in drie tinten bruin geverfd lang steil haar, keek haar kant op, bemerkte Salomé. Een samenknijpen van Mona's reebruine ogen, die iets te dicht op elkaar stonden, onderwijl ze haar volle lippen tot een grijns bewoog.

"Welk lekker ding?" ging Rob Hautain er onmiddellijk op in.

"Oh... Hij is niet voor jou hoor," merkte Mona gauw op.

"Dat weet je niet," gaf Rob terug.

"In dit geval wel," sprak Martha resoluut.

"Waar heb je hem gezien dan?" vroeg de man.

"Bij de vijver... Op een bankje. Hij droeg een spijkerbroek en een zwarte T-shirt. Spontane kippenvet langs haar armen. *Ze hebben het over hèm?* Vluchtig een blik hun kant op. *Hij is inderdaad erg knap... Maar uiterlijk zegt niet alles.*

Er klonk gegiebel. Natalja Ocean was bij hen komen staan.

"Jammer dat hij jou niet gezien heeft," sprak Anika nu met een

mierzoete stem. "Hoezo?" sprak de jonge vrouw nuchter als altijd. "Hij was vast voor je gevallen," deed Mona nu ook een duik in het zakje. "Waarom? Niet alle mannen vallen op mij hoor. Bovendien heb ik een vriend... Misschien is Salomé meer zijn type." Onmiddellijk ging alle aandacht naar haar uit. Het bloed trok uit haar wangen, ze slikte. Een blik naar Jelting die, zo leek het, gefascineerd toekeek.

"Op Salomé?" klonk het toch wat minder enthousiast. Haar gezicht betrok. Ze kon het niet helpen. Evenmin het samenknijpen van haar hart. Zelfs de verbaasde, iets gruwende wijze werd nog iets krachtiger in haar eigen oren herhaald. Het gevoel van afwijzing nog meer versterkend. *Laat mij er buiten*, smeekte ze in gedachten.

"Ja. Salomé is een hele mooie, vrijgezelle vrouw met lang, lichtblond haar en de mooiste topaasblauwe ogen, die ik ooit heb gezien," sprak Natalja lovend verder. *Zegt ze dat over mij?* Haar hart leek even te stoppen met kloppen. Verwonderd draaide de jonge vrouw zich naar de andere toe. Hun ogen ontmoetten elkaar en Natalja glimlachte.

"Jammer dat hij jou niet gezien heeft, Salomé... Of zag ik hem zostraks toch met je praten?"

Alsof ze ergens op betrap was, keek Salomé Natalja aan.

"Wat! Heb je met hem gesproken!" riep Anika inmiddels ongelovig uit. Een reactie die Salomé al bevreesde.

"En wat zei hij? Wat heb je tegen hem gezegd?" *Wat kijkt ze kwaad*, bedacht Salomé zich en voelde de spanning in haar gezicht toenemen. Ongezien een blik naar de andere twee, eveneens onweer op hun gezichten. *Beginnt het weer?*

"Niets bijzonders," wist ze laconiek over haar lippen te krijgen. *Blijf kalm*, vermaande ze zichzelf. *Ik ben een volwassen vrouw... Het is geen tien of vijftien of twintig jaar geleden.*

"Waarom sprak hij dan met je?" wilde Anika van haar weten.

"Hij kwam gewoon bij me op het bankje zitten... Pauzeren waarschijnlijk. Dat is alles." *Waarom antwoord ik? Waarom die verdedigingsdrang? Verdorie. Ik laat me nog altijd in een hoek duwen!* Ongemerkt balde ze haar vuisten.

"O... Nou, misschien is hij er morgen weer... En dan vraag ik hem uit," sprak Anika aanmatigend.

"Moet je doen... Als je hem zo leuk vindt," reageerde Salomé ongeduldig. Ze liep naar haar werkplek. *Wat een gedoe om één of andere vent,* dacht ze en nam plaats.

"Wilden ze je aan iemand koppelen?" wilde de oudere man weten. "Neuh... Veeleer zichzelf," probeerde ze laconiek over te komen, maar ergerde zich ondertussen aan haar eigen onzekerheid. Natalja nam ook plaats achter haar bureau.

"Ik denk echt dat hij jou leuk vond, Salomé," vertelde ze op een wat gedempte toon. "O?"

"Hij heeft je de hele weg nagekeken toen je terug naar het gebouw liep. En stond zelfs op om je naar binnen te kunnen zien gaan." *Hij weet nu dus in welk gebouw ik werk.*

"Hij is niet mijn type."

"Niet? Jammer."

"Hoezo hij is niet je type?" klonk het ineens ontstemd.

"Gewoon hij-" Wie antwoordde ze eigenlijk? Haar blik gleed even langs haar blokgenoten. Ze waren nietsvermoedend aan het werk? "Zei je iets?" De brunette keek haar vragend aan.

"Nee... Ik mompelde slechts." *Wat raar. Dat is nou de zoveelste keer dat ik iemand iets tegen me hoor zeggen. En vervolgens blijkt niemand z'n mond open te hebben gedaan. Wie is die stem? In vervolg wacht ik wel met reageren tot ze me twee keer toespreken.*

"Zoals je wilt... Salomé... Salomé..." *Wat!* Schielijk schoten haar ogen van links naar rechts. Wederom was iedereen gewoon aan het werk. *Dit kan niet! Of halen ze soms een geintje met me uit?*

Vlug keek ze onder haar toetsenbord. Voelde langs haar beeldscherm. Ergens moest één of ander luidsprekertje liggen. Onder aan haar bureau geplakt misschien?

"Tenzij je een luidspreker in je kraag draagt, kun je ophouden met zoeken," fluisterde de stem nu in haar oor.

Abrupt schoof ze haar stoel naar achteren en vluchtte de zaal uit richting de toiletten. De jonge vrouw greep met beide handen de wasbak beet en staarde naar zichzelf in de spiegel. Ze moest haar best doen niet te hyperventileren. *Wie is dat! Ik ben gek. Mijn Hemel! Ik ben gek! Ik hoor stemmen. Als iemand daar achter komt; sluiten ze me op.*

"Je hoort geen stemmen... Maar slechts één stem. De mijne... Bovendien heb je genoeg ervaring in het paranormale om te weten dat het horen van stemmen iets anders kan betekenen dan alleen gekte."

Nee! Dat wil ik niet! Ik wil niet weer andermans emoties voelen en ze verwarren voor mijn eigen. Of vragen beantwoorden met informatie dat ik niet behoor te weten. Mijn hele pubertijd is naar z'n mallemoer gegaan door dit stomme gedoe... En nu op mijn achtentwintigste dit. Nee... Ik geloof niet dat ik de stem van iemand hoor... Ik geloof dat pas als ik iemand zie!

"Ah, maar Salomé... Juist geloven zónder te zien is het ware wonder want alleen zij overstijgt alles..."

Wat alles! Ah nee... Ik wil het niet eens weten, verzuchtte ze in gedachten. Echter de stem ging er toch nog op door.

"Wat je moet overstijgen? De ware ik? Of iets anders? Is elke dag-" Ze vluchtte het toilet in.

Accepteer mijn privacy. Laat me met rust! Stilletjes luisteren, wachten. De adem ingehouden. Het bleef stil. Voorzichtig blies ze wat ingehouden adem uit; er nog niet helemaal zeker van dat de stem bleef zwijgen.

Vastbesloten wat ze ook hoorde te negeren, liep de jonge vrouw even later terug naar haar werkplek.

"Alles in orde?" wilde Jelting weten. "Je liep ineens zo vlug weg."

"Oh... Ik was even bang dat mijn periode te vroeg was aangebroken... Het was waarschijnlijk een ander soort kramp."

De man schokschouderde wat en ging verder met zijn werk.

Volgende klant, F12. Mr. Vaanstra... Hoor ik iets? Nee, het is enkel Bart die iets tegen Ahmed zegt. Verdorie, m'n hart bonkt gewoon in mijn keel. Stomme... Nee. Concentreren op het formulier, volgende veld. Adres... Ehm..

Vanaf de overzijde van de straat aan de zijkant van het gebouw, vanwaar men oog op de ramen van de werkzalen had, staarde de blonde man- de donkere zonnebril in zijn hand - omhoog naar het raam waarachter Salomé zat te werken.

Ondanks dat hij zelf stil stond, deed iets zijn schaduw sidderen.

"Ik denk dat ik haar heb gevonden," sprak hij met gedempte stem. Een nieuwe beweging in de schaduw, tot deze naar hem toe trok en zelfs halverwege zijn knie reikte.

"De uitverkorene... Zij is het... Ja, ik weet wat me te doen staat... Mijn mannen weten dat ook... We zullen iemand in haar omgeving benaderen... Nog even en ze kan niemand meer vertrouwen... Wij zullen haar psyche sneller afbreken dan 'zij' in staat zijn te creëren. Morgen zal haar eerste kennismaking met angst en verlies zijn." Alsof dit de woorden waren die hij wilde horen, nam de schaduw weer de normale vorm aan.

Eindelijk thuis! Ze legde haar vermiljoenrode, neplederen tas en sleutels op het tafeltje en plofte op de bank neer. Nu een moment lang haar ogen sluiten en nergens meer aan denken.

"Salomé?" Een schok trok door haar lichaam. *Neeh!* Ze schudde het hoofd en plaatste haar handen tegen haar oren.

"Ga weg!" Vervolgens vloog ze overeind en vluchtte naar de keuken. *Kalmeer.* Ze wierp ter afleiding een blik in de koelkast waarop ze de fles cola pakte. Te gehaast schonk ze zichzelf iets in zodat ze over het glas heen knoeide.

"Verdorie!" riep ze lichtelijk gefrustreerd uit. Vlug een stuk keukenpapier, voordat het overal heen stroomde. Ze depte de cola van het aanrecht en pakte toen een vochtige doek om hem nogmaals af te nemen. Anders zou alsnog de cola gaan kleven. *Even diep ademhalen en tot mezelf komen.* Een slok. *Ah, lekker.* Daarop dronk ze het glas in één keer leeg, als vanzelf een boer latend. "O, pardon," verontschuldigde ze zich uit gewoonte. "Je bent geëxcuseerd," klonk het echter. Verschrikt hield ze haar adem in. *Ik hoor niets,* bedacht ze zich resoluut. *Helemaal niets...* *Wat eten we vanavond?* Nogmaals een blik in de koelkast. *Winterpeen, Chinese kool en paksoi... Hm, wat ei en wat zilvervliesrijst en ik heb voor drie dagen te eten.*

"Ik was vanmiddag nog niet uitgesproken...in de toiletten... Je had het er toch over dat jij niet paranormaal wilt zijn? Ik vroeg me af waarom jij je daar zo tegen verzet? Waarom ontken je dat deel van jezelf?" *Je kunt wel in hele volzinnen tegen me spreken, maar ik reageer toch niet op je. Ga weg!*

"Ah... Ik vroeg me gewoon af..."

"Alsjeblieft, houd op!" snikte ze ineens uit. "Ik wil je niet horen... Ga weg! Laat me met rust! Toe, ik ben moe en..." Van streek keek de jonge vrouw om zich heen. "Ik wil dit niet." Met ingehouden adem wachtte ze opnieuw tot de stem begon te spreken of bleef zwijgen. Toen het stil bleef, liet ze zich op de bank zakken en trok haar knieën op. *En nu ook dit er nog bij,* verzuchtte ze in gedachten... *Alsof mijn verwaande gedachten, voorspellende dromen te hebben, nog niet genoeg zijn...* *Nu hoor ik ook nog een stem.*

In zichzelf gekeerd verdeelde ze een klein half uur later de